

Arrest

nr. 238 406 van 10 juli 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. LOOS
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 27 februari 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 januari 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 juni 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 juli 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. BYUMA *loco* advocaat B. LOOS en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart de Venezolaanse nationaliteit te hebben, dient een verzoek om internationale bescherming in op 8 april 2019.

1.2. Zij wordt op 14 oktober 2019 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS') bijgestaan door een tolk die het Spaans machtig is en in aanwezigheid van haar advocaat.

1.3. Op 24 januari 2020 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Venezolaans staatsburger en bent u geboren op 14 augustus 1992 in Soltera, Bolivar. U bent katholiek. U woonde sinds uw geboorte tot vier of vijf maanden voor uw vertrek in Bolivar, Ciudad Guayana, San Felix. Hierna verhuisde u naar Puerto Ordaz, ook in Bolivar, Guayana. U verhuisde naar Puerto Ordaz omwille van de inval bij uw thuis op 29 september 2018. U woonde daar samen met uw vriendin, M. R..

U was lid van oppositiepartij Primero Justicia sinds 2015. U stond in voor de logistiek en hielp met de organisatie van activiteiten van de partij.

In 2017 nam uw deelname aan manifestaties sterk toe. Ook uw vader en zus zouden hun politieke mening niet onder stoelen of banken gestoken hebben. Uw vader liet zijn kritiek blijken op sociale media, en uw zus C. P. K. L. (X, X) was net als u lid van Primero Justicia. Ook zij hield zich bezig met de logistieke werking. Uit het dossier van uw zus blijkt dat zij Venezuela verliet in juli 2018 (zie administratief dossier, blauwe map). Zij verbleef in België van 7 juli 2018 tot 7 september 2018, maar diende in deze periode geen verzoek om internationale bescherming in.

Sinds begin december 2017 zou uw familie in de gaten gehouden zijn door de Venezolaanse autoriteiten. De eerste keer dat jullie dit merkten, was toen uw vader bij zijn terugkeer van het justitiepaleis gevolgd werd door een bestelwagen zonder identificatie, met geblindeerde ruiten.

Op 25 juli 2018 nam u deel aan een bijeenkomst op de Plaza Monumental. U filmde de aanwezigheid van de Venezolaanse autoriteiten, waarna u benaderd werd door een lid van Guardia Nacional. U filmde ook deze persoon zelf en zei dat het een vreedzame bijeenkomst was en dat jullie het recht had dit te doen. De Guardia zei dat u moest stoppen met filmen en nam uw gsm met geweld van u af. Toen nam deze persoon zijn eigen gsm en nam hij een foto van u.

Op 22 augustus 2018 werd uw vader beroofd van zijn auto door drie gewapende mannen in een bestelwagen. De auto dook nadien terug op, ongeschonden. Enkel de nummerplaat en enkele documenten bleken te ontbreken. Hierna deden jullie aangifte van dit incident. Omdat er enkel documenten en de nummerplaat verdwenen waren, gingen jullie ervan uit dat het opzet van de diefstal was om bepaald bewijsmateriaal te verzamelen en dit te kunnen gebruiken tegen uw vader om hem later van een bepaalde misdaad te kunnen beschuldigen.

Uit het dossier van uw zus blijkt verder dat zij in september 2018 terug naar Venezuela kwam omwille van het incident dat uw vader toen had meegemaakt.

Op 29 september 2018 werd uw ouderlijk huis in San Felix binnen gevallen. Die ochtend was er een bijeenkomst van de partij bij uw thuis. De indringers namen hierbij verschillende documenten, foto's en gsm's mee. Uw zus werd toen gevraagd de namen te geven van de personen die 's ochtends aanwezig waren op de vergadering. U vermoedt dat de burens toen verklikten dat jullie daar een politieke vergadering gehouden hadden.

Uit het dossier van uw zus blijkt dat zij Venezuela omwille van dit incident opnieuw verliet op 5 oktober 2018. Op 7 februari 2019 diende ze in België een verzoek om internationale bescherming in.

Omwille van de problemen die u hierboven aanhaalt, verliet u Venezuela op 17 februari 2019. Op 18 februari 2019 kwam u aan in België. Op 8 april 2019 diende u in België een verzoek om internationale bescherming in.

U vermeldt nog dat uw oom op 24 juli 2019 vermoord werd door de criminele politie (CICPC).

Ter ondersteuning van uw verzoek legt u de volgende documenten neer: uw identiteitskaart, een brief over uw lidmaatschap bij Primero Justicia, tweets die u verstuurde over de politieke situatie en problemen die u zou gehad hebben in Venezuela, foto's van manifestaties waaraan u deelnam, foto's van uw huis na de inval, foto's van verwondingen die u zou opgelopen hebben door een confrontatie met een lid van de Guardia Nacional, een foto van het lid van Guardia Nacional die uw gsm zou genomen hebben, uw diploma, uw studentenkaarten, uw paspoort, foto's van auto's aan uw huis, informatie over uw reis van Venezuela naar België, uw geboorteakte, documenten in verband met uw

belastingen van 2016, uw puntenlijst van de universiteit, een tewerkstellingsattest met betrekking tot uw job als assistent-advocaat, de identiteitskaart van uw vader, de advocatenkaart van uw vader, een document met betrekking tot fiscale informatie van uw vader, getuigenissen over incidenten bij uw huis en de identificatie van de getuigen, een tewerkstellingsattest met betrekking tot uw job als verkoopster, de aangifte van de diefstal van de auto van uw vader, artikels over de situatie van de LGBT-gemeenschap in Venezuela.

Op 5 november 2019 liet uw advocaat per mail weten dat ook het gegeven van uw lesbische geaardheid moet meegenomen worden in de beoordeling van de toekenning van een internationale beschermingsstatus in uw hoofde. Zij legt hierbij verschillende documenten neer omtrent de situatie van de LGBT-gemeenschap in Venezuela (zie boven).

Uw broer C. P. C. J. (X, X) diende op 13 november 2017 tevens een verzoek om internationale bescherming in België. In zijn dossier werd op 27 juli 2018 door het CGVS overgegaan tot een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Uw broer ging niet in beroep tegen deze beslissing.

Ook in het dossier van uw zus C. P. K. L. (X, X) werd op 24 december 2019 overgegaan tot een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Ook zij ging tot op heden niet in beroep tegen deze beslissing.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Vooreerst moeten verschillende elementen worden opgemerkt die uw vrees ten opzichte van Venezuela ernstig relativeren. Na uw aankomst in België in februari 2019, blijkt u nog tot april 2019 gewacht te hebben vooraleer u hier een verzoek om internationale bescherming indiende (CGVS, p. 9). Hierop gewezen stelt u dat u toen helemaal opnieuw moest beginnen en daar depressief van was (CGVS, p. 9). Dat u echter zo lang wachtte, is een ernstige ondermijning van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in uw hoofde ten opzichte van Venezuela. De uitleg die u hieraan geeft, kan dit allesbehalve uitklaren, gezien verwacht kan worden dat iemand die zijn land ontvlucht omwille van een dergelijke vrees of risico, hiervoor zo snel mogelijk bescherming zou zoeken. Ook het feit dat uw zus, die een gelijkaardige vrees als de uwe zegt te koesteren ten opzichte van Venezuela, tijdens haar eerste verblijf in België van 7 juli 2018 tot 7 september 2018 geen verzoek om internationale bescherming indiende, waarna zij vrijwillig terugkeerde naar Venezuela, en dat zij toen zij opnieuw aankwam in België op 6 oktober 2018 wachtte tot 7 februari 2019 om een verzoek in te dienen (zie administratief dossier, blauwe map), ondermijnt het bestaan van een gegronde vrees op vervolging of een reëel risico op ernstige schade in jullie hoofde. Uit uw verklaringen bleek verder dat u reeds sinds mei 2017 in het bezit was van een Venezolaans paspoort (CGVS, p. 4). Hoewel uw familie reeds sinds december 2017 achtervolgd werd omwille van jullie politieke activiteiten, wachtte u ondanks het feit dat u reeds in het bezit was van een paspoort nog tot februari 2019 om Venezuela te verlaten (CGVS, p. 16, 9). Ook hierdoor wordt afbreuk gedaan aan het feit dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade zou bestaan ten opzichte van Venezuela.

U haalt aan dat u vreest om vervolgd te worden omwille van uw lidmaatschap en activiteiten bij Primero Justicia (CGVS, p. 10-15).

U stond in voor de logistiek en hielp met de organisatie van activiteiten van de partij, nam deel aan protestmarsen en verspreidde politiek getinte boodschappen op sociale media (CGVS, p. 10-15).

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u in Venezuela slechts in beperkte mate politiek actief was. U verklaarde dat u lid was van Primero Justicia en dat u deelnam aan manifestaties (CGVS, p. 10-15). Uit uw verklaringen blijkt echter dat u geen leidinggevende functie opnam bij de partij, en vooral low-profile activiteiten uitvoerde zoals logistieke taken en het louter helpen bij de organisatie van bepaalde activiteiten, waarbij u deed wat aan u gedelegeerd werd door personen die wel een leidinggevende functie opnamen (CGVS, p. 10-15).

Uw politiek profiel en dat van uw zus en vader wordt bovendien ernstig ondergraven door de verklaringen die uw broer hier aflegde. Tijdens de persoonlijke onderhouds die uw broer hier aflegde, verklaarde hij namelijk dat uw vader zich nooit negatief uitliet ten opzichte van de regering en dat niemand van binnen zijn gezin politiek actief was (CGVS X dd. 6 juni 2018, p. 6; CGVS X dd. 13 maart 2018, p. 5). U verklaart nochtans dat uw broer op de hoogte was van uw politieke activiteiten en de daaraan verbonden problemen die u had in Venezuela (CGVS, p. 20). Dat uw broer dit in dit geval niet zou weten, en zelfs zou ontkennen, tart alle verbeelding. Dat jullie verklaringen hier dermate over verschillen, is gezien uw politieke activiteiten de kern uitmaken van uw verzoek om internationale bescherming, dan ook een ernstige ondermijning van de geloofwaardigheid omtrent het risico dat u hierdoor zou kunnen lopen in Venezuela. Uw advocaat haalt nog aan dat gezien er in het dossier van uw broer geen geloof gehecht werd aan zijn verklaringen, er ook niet verwezen mag worden naar zijn verklaringen om de geloofwaardigheid van uw verzoek te beoordelen (CGVS, p. 23). Dat de verklaringen van uw broer omtrent zijn eigen vluchtmotieven ongeloofwaardig bevonden werden, is echter niet afdoende om aan te nemen dat hij ook hierover ongeloofwaardige verklaringen zou afleggen. Indien zijn familieleden werkelijk een politiek profiel hadden, en hierdoor problemen hadden in Venezuela, kon het de beoordeling van zijn dossier en de inschatting van zijn risico in Venezuela enkel ten goede komen om dergelijke zaken te vermelden. Dat hij dit desondanks niet deed, kan dan ook niet zomaar buiten beschouwing gelaten worden.

*Het CGVS ontkent of betwist geenszins dat er heden in Venezuela sprake is van intimidatie en repressie van opposanten en critici van de Venezolaanse regering. Uit de beschikbare landeninformatie (zie IACHR, **Situation of Human Rights in Venezuela: Democratic Institutions, the Rule of Law and Human Rights in Venezuela - Country Report** van december 2017, pag. 1; 6 t.e.m. 26; 84 t.e.m. 133, beschikbaar op <https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/Venezuela2018-en.pdf> of op <https://reliefweb.int> ; OCHCR, **Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela, a downward spiral with no end in sight** van juni 2018, beschikbaar op https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/VenezuelaReport2018_EN.pdf of op <https://reliefweb.int> ; de **COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl> ; de **COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>; en OHCHR : **Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela**, van juli 2019, beschikbaar op https://www.ohchr.org/EN/HRBodies/HRC/RegularSessions/Session41/Documents/A_HRC_41_18.docx of op <https://www.ohchr.org> blijkt evenwel dat de Venezolaanse autoriteiten hoofdzakelijk personen viseren wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij, zoals daar zijn personen die een hoge functie bekleden binnen een oppositiepartij; verkozen vertegenwoordigers van oppositiepartijen; personen die in staat zijn om mensen te organiseren en te mobiliseren of die een centrale rol spelen bij de organisatie van activiteiten gericht tegen het regime; studentenleiders; professoren die openlijk uiting geven aan hun ongenoegen of deelnemen aan vreedzame protesten op het terrein van de universiteit; verdedigers van mensenrechten; personen werkzaam voor de media die betrokken zijn bij berichtgeving over demonstraties of die onderzoek doen naar corruptie, detentieomstandigheden, de gezondheidszorg of voedselvoorziening; en leden van gewapende groepering waarvan vermoed wordt dat ze de oppositie steunen etc.*

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat er sinds 2014 op regelmatige basis massademonstraties plaatsvinden gericht tegen het regime, die afgewisseld worden met spontane betogingen waarbij hoofdzakelijk geprotesteerd wordt tegen de daling van levensstandaard. Wanneer dergelijke massademonstraties plaatsvinden tracht de Venezolaanse regering deze hardhandig de kop in te drukken.

Dit was ook het geval eind januari 2019. In nagenoeg iedere provincie vonden er toen tijdens en kort na de anti-regeringsbetogingen arbitraire arrestaties plaats en was er sprake van een disproportioneel gebruik van geweld. De overheid viseerde voorts jonge mannen afkomstig uit de armere buurten en wiens deelname aan de protestbetogingen zichtbaar was of wiens kritiek op de overheid viraal gegaan is op social media. Na de poging tot staatsgreep van 30 april 2019 nam de repressie van politieke tegenstanders van de het Maduro-regime opnieuw toe. Echter, nergens uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat er in Venezuela sprake is van een systematische vervolging omwille van politieke redenen in die zin dat het louter lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij ipso facto leidt tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten. Daarom kan het loutere feit dat een verzoeker in mindere of meerdere mate politiek actief zou zijn geweest in Venezuela op zich niet volstaan om erkend te worden als vluchteling. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming blijft derhalve noodzakelijk.

U verklaart dat u en uw gezinsleden ten gevolge van uw politieke activiteiten het slachtoffer geworden zijn van verschillende incidenten, namelijk een aanvaring met een lid van de Guardia Nacional op 25 juli 2018, de diefstal van de auto van uw vader op 22 augustus 2018, de inval in uw ouderlijk huis op 29 september 2018 (CGVS, p. 15-19). Er kan echter geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen over deze gebeurtenissen.

Het eerste incident dat u persoonlijk meemaakt zou hebben dateert van 25 juli 2018, wanneer u belaagd werd door een lid van de Guardia Nacional (CGVS, p. 15-19). U was toen aanwezig op een vreedzame manifestatie, waar weliswaar een grote aanwezigheid was van de Venezolaanse autoriteiten (CGVS, p. 19). U besloot de aanwezigheid van de autoriteiten vast te leggen op video, en ging wanneer u hierover benaderd werd door de autoriteiten zelfs over tot het rechtstreekse filmen van het lid van de Guardia in kwestie terwijl u hem u verder uitdaagde door te stellen dat jullie het recht hadden jullie mening te uiten (CGVS, p. 19). Volgens uw verklaringen werd uw familie echter al sinds december 2017 achtervolgd door de autoriteiten (CGVS, p. 16). Uw zus verliet op 6 juli 2018 reeds Venezuela omwille van deze achtervolgingen (CGVS X, p. 14). Dat u in dit opzicht, toch nog dergelijk risicovol gedrag stelt tegenover de Venezolaanse autoriteiten, is dan ook op zijn minst merkwaardig te noemen. Indien u sinds december 2017 reeds een vrees koesterde omwille van de politieke activiteiten van u en uw familieleden, en uw zus hierdoor zelfs het land moest verlaten, is het weinig geloofwaardig dat u zichzelf nog op deze manier zou opstellen. Hierdoor wordt dan ook afbreuk gedaan aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen hieromtrent.

De foto's die u neerlegt over de verwondingen die u ten gevolge van dit incident zou opgelopen hebben zijn enkel bij machte om aan te tonen dat u zich verwondde, maar kunnen niets zeggen over het tijdstip of de omstandigheden van deze verwondingen. De foto van de Guardia die uw gsm nam is niet in staat zich uit te spreken over de omstandigheden waarin deze foto genomen werd, de identiteit van de persoon die op de foto staat of het incident dat u hier persoonlijk aan verbindt. Deze foto kan namelijk eender waar, van eender wie genomen zijn die toen een niet nader bepaalde gsm in zijn handen had en louter gemaakt zijn met het doel uw verklaringen hierover te ondersteunen.

Op 22 augustus 2018 werd uw vader van zijn auto beroofd (CGVS, p. 15-19). Hierover valt vooreerst op dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) met geen woord repte over dit incident (Vragenlijst CGVS, vraag 5). Dat u hierover toen niets vertelde, hoewel u toen duidelijk gevraagd werd een overzicht te geven van alle feiten die geleid hadden tot uw vlucht uit uw land van herkomst (Vragenlijst CGVS, vraag 5), tast de geloofwaardigheid van uw verklaringen over dit incident reeds ernstig aan. Hierop gewezen, stelt u enkel dat u dit wel zou vermeld hebben (CGVS, p. 17-18). Hiermee klaart u geenszins uit om welke reden dit dan niet vermeld zou staan tussen de verklaringen die u daar aflegde (Vragenlijst CGVS, vraag 5). U verklaarde bovendien bij het begin van uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS dat uw persoonlijk onderhoud bij de DVZ goed verlopen was en dat u daar alle redenen had kunnen vermelden die geleid hadden tot uw vertrek uit uw land van herkomst (CGVS, p. 3).

U verklaart dat jullie ervan uit gaan dat de Venezolaanse autoriteiten achter deze diefstal zaten (CGVS, p. 18). Hoewel u jullie hiervan uit gingen, deden jullie aangifte van dit incident bij diezelfde autoriteiten (CGVS, p. 18), waardoor jullie het risico liepen hierdoor nog meer in het vizier van de autoriteiten te komen. Hierop gewezen, verklaart u dat jullie eerst dachten dat het een gewone diefstal was, en pas nadat de auto opnieuw tevoorschijn kwam en jullie omwille van feit dat de nummerplaten en documenten ontbraken bewust werden van de rol die de autoriteiten hier in speelden, klacht indienden (CGVS, p. 18).

Dat jullie geen klacht indienden bij de autoriteiten toen jullie dachten dat het om een crimineel feit ging, en wel toen jullie dachten dat de autoriteiten hierin zelf betrokken waren, maakt dit nog minder aannemelijk. Bovendien druist u hiermee in tegen uw eigen verklaringen, gezien u vooraf verklaarde dat uw vader reeds op het moment van de beroving had opgemerkt dat de autoriteiten hierachter zaten gezien de kledij en wapens die de daders droegen (CGVS, p. 18), wat dus verschilt van hoe u dit later verklaart, namelijk dat jullie hier pas bewust van waren toen enkel de nummerplaten en documenten verdwenen waren (CGVS, p. 18). Hierop gewezen kan u dit niet uitklaren (CGVS, p. 18-19). U probeert het feit dat jullie desondanks klacht indienden nog uit te klaren door te stellen dat jullie dit deden om ervoor te zorgen dat de autoriteiten op de hoogte waren van de diefstal van de documenten van uw vader, zodat deze later niet gebruikt konden worden om uw vader van één of ander crimineel feit te beschuldigen (CGVS, p. 19). Indien jullie echter dachten dat het de autoriteiten zelf waren die een dergelijk feit in de schoenen van uw vader zouden willen schuiven (CGVS, p. 18), is het niet waarschijnlijk dat een dergelijke aangifte hier ook maar enig verschil in zou kunnen maken. U slaagt er op deze manier dan ook niet in deze onwaarschijnlijkheid uit te klaren.

Uw zus verliet reeds in juli 2018 het land omwille van de problemen die uw familie had met de Venezolaanse autoriteiten (CGVS X, p. 14). Nadat de auto van uw vader gestolen zou zijn door deze zelfde autoriteiten, besloot zij echter nog vrijwillig terug te keren naar Venezuela op 16 september 2018 (CGVS X, p. 6). Dat zij na een dergelijk incident nog vrijwillig zou terugkeren naar Venezuela, hoewel dit er nogmaals op zou moeten wijzen dat uw familie daar gevaar loopt en zij dus ook, tast de geloofwaardigheid van jullie verklaringen over dit incident verder aan. De vrijwillige terugkeer van uw zus naar Venezuela wijst er eens te meer op dat jullie niets te vrezen hebben van de Venezolaanse overheid.

Ter ondersteuning van dit incident legt u de aangifte van de diefstal van de auto van uw vader neer. Dit document baseert zich op de verklaring van uw vader, hier geen objectieve partij, over dit incident. Hierover moet opgemerkt worden dat het loutere feit dat deze verklaring op schrift staat geen bewijswaarde toevoegt. Bovendien blijkt uit het document hoogstens dat uw vaders wagen gestolen was, maar biedt dit stuk geen steun voor uw beweringen over de Venezolaanse overheid als mogelijke dader.

Ook uw verklaringen over de inval in uw ouderlijk huis op 29 september 2018 (CGVS, p. 15-19) kunnen niet overtuigen. Ten eerste valt op dat u verklaart dat u ten tijde van deze inval nog in uw ouderlijke huis woonde (CGVS, p. 20), hoewel uw broer tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS dd. 13 maart 2018 en dus voor de inval bij uw thuis, verklaarde dat u op dat moment al elders samenwoonde met uw partner (CGVS X dd. 3 maart 2018, p. 4). U zelf verklaart pas na dit incident bij uw partner te zijn gaan wonen (CGVS, p. 5). Hierop gewezen kan u niet uitklaren om welke reden uw broer dit zo zou verklaard hebben (CGVS, p. 20). Deze tegenstrijdigheid doet al afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen. De inval vond plaats nadat dezelfde ochtend een vergadering van Primero Justicia in uw ouderlijke huis had plaatsgevonden (CGVS, p. 13). Uw zus werd toen onder druk gezet de namen te geven van de personen die daar die ochtend aanwezig waren (CGVS, p. 15). U vermoedt dat uw burens jullie zouden verklapt hebben aan de autoriteiten (CGVS, p. 15). Gezien u verklaarde dat San Felix een Chavistische buurt is en uw burens aanhangers waren van Maduro (CGVS, p. 13, 21), moet ten eerste opgemerkt worden dat het wel erg riskant en daarom weinig geloofwaardig is in deze context dat u een dergelijke vergadering juist bij uw thuis zou organiseren. Hierop gewezen, stelt u dat jullie dit daar deden omdat er in uw huis voldoende plaats was en omdat jullie deze vergadering op een heel discrete manier hielden (CGVS, p. 21). Hierna verklaart u dat er toen ook niet zoveel volk kwam, slechts een tiental personen (CGVS, p. 21), waardoor aangenomen kan worden dat voor een dergelijk beperkt aantal personen toch meer plaatsen gevonden konden worden die minder riskant waren dan uw huis, omgeven door regime-aanhangers.

Dat jullie deze vergadering heel discreet hielden, kan ook niet overtuigen, gezien u zelf verklaart dat uw burens degenen moeten geweest zijn die de autoriteiten op de hoogte brachten waaruit blijkt dat er toch wel indicaties moeten geweest over wat er zich toen bij uw thuis afspeelde (CGVS, p. 21). Bovendien legt u tegenstrijdige verklaringen af over wat of wie nu juist de aanleiding was voor deze inval, gezien u hier zegt dat het uw burens moeten geweest zijn (CGVS, p. 21), maar anderzijds verklaarde dat de tweets die stuurde volgens u de oorzaak waren voor de inval in uw huis (CGVS, p. 15). Na dit incident besluit uw familie dat uw zus opnieuw het land moest verlaten (CGVS, p. 8). Zij verliet Venezuela voor de tweede maal op 5 oktober 2018 en kwam op 6 oktober 2018 voor de tweede maal aan in België (CGVS X, p. 6). Pas op 7 februari 2019 diende zij hier echter een verzoek om internationale bescherming in (zie administratief dossier, blauwe map).

Dat zij vier maanden wachtte om dit te doen, tast in eerste instantie de geloofwaardigheid aan van het incident dat aan de basis lag van haar tweede vertrek uit Venezuela, namelijk de inval in jullie huis, en in tweede instantie de algemene geloofwaardigheid van de vrees die u en uw gezinsleden zouden koesteren omwille van jullie politieke activiteiten. Van een persoon die om dergelijke redenen zou vrezen voor zijn leven, kan verwacht worden dat die ook zo snel mogelijk bescherming zou inroepen wanneer die de kans krijgt. Omwille van bovenstaande redenen wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent de incidenten die u meemaakte in Venezuela opnieuw teniet gedaan. Nog maakt u niet aannemelijk waarom uw zus kort na deze inval het land moest verlaten, terwijl u wel probleemloos in Venezuela kon achterblijven (CGVS, p. 22-23). Ook dat getuigt niet van een vrees of risico in uw hoofd in Venezuela.

U legt wel documenten neer om uw verklaringen over deze gebeurtenis te ondersteunen. Zo legt u verschillende tweets neer die postte, waarin u zich onder andere ook over deze gebeurtenis uitlaat. Het loutere feit dat u dit zelf verklaarde en neerschreef op sociale media, voegt echter geen enkele bewijswaarde toe aan uw verklaringen over deze gebeurtenis. Nog legt u foto's neer waarop uw huis na de inval te zien zou zijn. Ook dergelijke foto's hebben echter geen bewijswaarde gezien zij eender waar genomen kunnen zijn en gemanipuleerd kunnen zijn. Ook over de getuigenissen van uw burens waarin zij melding maken van deze inval en over auto's die uw huis in de gaten hielden, moet aangehaald worden dat zij gemakkelijk op uw vraag en instructie opgesteld kunnen zijn, waardoor ze in grote mate aan bewijswaarde inboeten. Bovendien verklaart één van de getuigen dat de burens uitgebreid op de hoogte waren van de politieke vergaderingen die bij uw thuis gehouden werden, wat indruist tegen uw eigen verklaringen hierover, waarin u namelijk stelt dat jullie erg discreet waren over het plaatsvinden van deze vergaderingen in uw woning (CGVS, p. 21). Hierdoor wordt de bewijswaarde van dit document enkel verder aangetast.

Wat verder frappeert, is dat u zelfs na dit laatste incident, verder bleek te gaan met uw politieke activiteiten. U bleek zelfs nog deel te nemen aan protesten (CGVS, p.21) en verklaart dat de laatste manifestatie waaraan u deelnam dateert van januari 2019, slechts een maand voor uw vertrek uit Venezuela (CGVS, p. 14). Ook al verklaart u dat u toen niet meer zo lang op de protesten aanwezig was als voorheen, is het in het licht van de incidenten die u beweerde mee te maken niet plausibel dat u toch nog dergelijke risico's zou nemen (CGVS, p. 22). Dat uw zus om dezelfde reden reeds in oktober 2018 het land moest verlaten (zie boven), maar u lustig voortgaat met uw politieke activiteiten, tart werkelijk alle verbeelding. Aan de ene kant verklaart u bovendien omwille van die problemen uw huis verlaten te hebben en bij uw partner ingetrokken te zijn (CGVS, p. 5) – hoewel u volgens uw broer al eerder verhuisd was. Dat u wel dergelijke stappen onderneemt om uw veiligheid te garanderen, maar aan de andere kant uw politieke activiteiten niet stopzet, is niet consistent te noemen. U verklaart hierover dat men in Venezuela wel dergelijke risico's moet nemen als je de regering wilt stoppen, en dat u dit deed omdat u wilde dat uw zus C. een betere toekomst zou hebben (CGVS, p. 21-22). Hoewel het CGVS wel begrip kan hebben voor een dergelijke overtuiging, is het in dit opzicht dan weer niet consistent dat u uiteindelijk toch het land verlaat omdat het risico dan ineens te groot zou zijn, zonder dat er in de periode van uw vertrek nog iets gebeurd zou zijn (CGVS, p. 22-23). U maakt niet aannemelijk waarom u net dan, in februari 2019, moest vertrekken uit Venezuela, terwijl het laatste incident dat u aanhaalde van vier maanden daarvoor dateert.

Ook door deze elementen wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent de incidenten die u meemaakte in Venezuela en de daaraan verbonden vrees ernstig op de proef gesteld.

Ook uw vader, die volgens uw verklaringen ook gevisieerd werd omwille van zijn politieke uittalingen, blijkt sinds dan geen incidenten meer meegemaakt te hebben en verblijft momenteel zelfs nog in Venezuela (CGVS, p. 15-19, 22-23). U verklaart dat volgens de verklaringen van een voormalige buurman uw ouderlijke huis wel nog bewaakt zou worden door de CICPC (CGVS, p. 7-8). Hierover moet ten eerste opgemerkt worden dat het weinig aannemelijk is dat de CICPC zich daar nog zou mee bezighouden indien niemand van uw gezinsleden daar sinds het incident in september 2018 nog zou wonen (CGVS, p. 5-6). Indien zij bovendien nog steeds hun energie zouden steken in het bewaken en dus viseren van uw familieleden, is het verder weinig aannemelijk dat zij hen nog steeds niet gevonden zouden hebben. U verklaart immers dat zij afwisselend bij uw tante en grootouders wonen, beiden ook in San Felix (CGVS, p. 5-6). Dat de autoriteiten hen daar, in dezelfde regio, niet zouden kunnen vinden indien zij nog steeds naar hen op zoek zijn, is dan ook niet aannemelijk. Als verklaring voor de reden waarom uw gezinsleden ondanks de vrees die ook zij zouden koesteren ten opzichte van de Venezolaanse autoriteiten, nog steeds in Venezuela verblijven, stelt u dat ze problemen hebben om de paspoorten te regelen en zij zonder paspoorten enkel naar Colombia zouden kunnen gaan, waar er veel

xenofobie zou heersen ten opzichte van Venezolanen (CGVS, p. 22). Indien zij echter een dergelijke vrees voor hun leven koesteren, kan verwacht worden dat zij ondanks deze belemmeringen in Colombia er alles aan zouden doen het land zo snel mogelijk te verlaten, zonder daarbij enige voorkeur voor een bepaald bestemmingsland te laten meespelen. Nogmaals wordt zo de geloofwaardigheid van uw verklaringen op de helling gezet.

U legt wel foto's neer van auto's die uw huis zouden bewaken. Ook hierover moet aangegeven worden dat beeldmateriaal erg manipuleerbaar is en deze foto's zich niet kunnen uitspreken over de omstandigheden waarin zij gemaakt zijn en hun eventuele verband met uw asielrelaas.

Daar u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van het Venezolaanse regime stond, kan redelijkerwijze van uitgegaan worden dat uw lidmaatschap bij Primero Justicia en deelname aan politieke activiteiten, wat we op zich niet betwisten, niet zichtbaar en/of bekend was voor de Venezolaanse autoriteiten. Er zijn dan ook geen indicaties aanwezig dat u bij terugkeer naar Venezuela problemen zal ondervinden omwille van bovenstaande activiteiten.

U verklaart in dit opzicht nog dat u nog steeds in het vizier zou kunnen komen van de Venezolaanse autoriteiten omwille van de politiek getinte tweets die u postte (CGVS, p. 14-15). Na uw vertrek zou uw vader u echter opgelegd hebben uw accounts op sociale media te verwijderen om toekomstige problemen hierdoor te vermijden (CGVS, p. 9). In dit opzicht is het weinig waarschijnlijk dat de Venezolaanse autoriteiten hier in de toekomst nog van op de hoogte zouden kunnen komen. Hierop gewezen geeft u aan dat zij misschien wel screenshots genomen zouden hebben van uw berichten, gezien deze berichten volgens u ook aan de basis lagen van hun inval in uw huis in september 2018 (CGVS, p. 14-15). Gezien er, zoals hierboven reeds aangegeven, geen geloof gehecht kan worden aan uw verklaringen over deze inval, kan ook niet aangenomen worden dat de autoriteiten op dat moment dergelijke screenshots genomen zouden hebben. Omwille van bovenstaande redenen kan ook uw voormalige activiteit op sociale media daarom niet afdoende zijn om aan te nemen dat u in de toekomst hierdoor gevisieerd zou worden in Venezuela.

U legt ook een groot aantal van deze tweets neer ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming. Hiermee kan u echter enkel ondersteunen dat u in het verleden dergelijke tweets stuurde, wat op zich niet betwist wordt door het CGVS. Er moet benadrukt worden dat dit enkel uw eigen verklaringen zijn die u publiek hebt gemaakt. Ze voegen geen bewijswaarde toe aan de verklaringen die u in het kader van uw verzoek om internationale bescherming aflegde. Omwille van bovenstaande argumentering, kan ook dit element echter niet afdoende zijn om in uw hoofde te leiden tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus.

Dat uw activiteiten niet van dien aard zijn dat u hierdoor vervolging of een risico op ernstige schade dient te vrezen, wordt verder bevestigd door het feit dat u, ondanks uw vrees voor de Venezolaanse overheid, toch op legale wijze met uw paspoort het land verliet (CGVS, p. 4, 17). U verklaart dat u toen wel werd gevraagd om uw koffer te openen, waarna u vragen gesteld over het feit of u een vriendje zou hebben (CGVS, p. 23). Dergelijke zaken wijzen hoogstens op flirterig gedrag van de bewaker van de check-in naar u toe, en tonen op geen enkele manier aan dat u omwille van uw politieke activiteiten ook maar enige problemen ondervond om het land op legale wijze te verlaten.

Ook het feit dat uw oom in juli 2019 gedood werd, kan niet voldoen als indicatie dat u bij uw terugkeer problemen zou ondervinden omwille van uw voormalige politieke activiteiten in Venezuela. U verklaart dat hij vermoord werd door de CICPC, maar niet uitklaren om welke reden hij gedood zou zijn (CGVS, p. 7). Meer nog, u verklaart dat die dagen meerdere personen door hen gedood werden (CGVS, p. 7). U slaagt er dan ook niet in om een verband aan te tonen tussen de dood van uw oom en uw eigen persoonlijke vrees ten opzichte van Venezuela, waardoor ook deze gebeurtenis niet bij machte is in uw hoofde te leiden tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus.

Hiernaast liet uw advocaat op 5 november 2019 per mail weten dat ook het gegeven van uw lesbische geaardheid moet meegenomen worden in de beoordeling van de toekenning van een internationale beschermingsstatus in uw hoofde. Ze legt hierbij verschillende documenten neer omtrent de situatie van de LGBT-gemeenschap in Venezuela (zie administratief dossier, groene map). Het CGVS trekt uw seksuele geaardheid hier niet in twijfel, doch benadrukt dat het loutere feit homoseksueel te zijn in Venezuela op zich niet voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Uit de beschikbare informatie blijkt weliswaar dat er in de Venezolaanse maatschappij sprake is van homofobie, discriminatie en homofoob geweld tegen homoseksuelen, alsook dat ook de autoriteiten zich hier schuldig aan kunnen maken. Echter, uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat homoseksuele handelingen niet strafbaar zijn in het land. Bovendien wordt nergens in de door Cedoca geraadpleegde bronnen melding gemaakt van eventuele gerechtelijke en/of politieke vervolging van homoseksuelen omwille van hun seksuele geaardheid en/of omwille van hun genderidentiteit. homoseksuelen kunnen zich ook vrij verenigen en elkaar vrij ontmoeten in het openbaar. Wie zich bedreigd voelt door homofoob geweld kan zich wenden tot de Venezolaanse autoriteiten om bescherming te vragen, hoewel effectieve bescherming door de autoriteiten uiteindelijk niet altijd gegarandeerd is. Verder blijkt dat er in de Venezolaanse wetgeving meerdere wetten en artikels opgenomen zijn die erop gericht zijn om discriminatie op grond van seksuele geaardheid en/of genderidentiteit in heel diverse contexten tegen te gaan. Venezuela heeft ook verschillende internationale mensenrechtenresoluties, -verdragen en -akkoorden ondertekend in verband met het tegengaan van discriminatie op grond van seksuele geaardheid en/of genderidentiteit. Niettegenstaande uit de meeste geraadpleegde bronnen naar voor komt dat de antidiscriminatiewetgeving niet voldoende uitgewerkt is om doeltreffend te zijn, blijkt echter ook dat eventuele oplossingen vooral afhangen van de context waarin discriminatie voorvalt.

Op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, kan bijgevolg niet a priori worden aangenomen dat iedere homoseksueel in Venezuela het risico loopt om het slachtoffer te worden van een vervolging. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk.

Er dient na uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS te worden vastgesteld dat u er echter niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, dit om onderstaande redenen.

U rept namelijk zelf met geen woord over een eventuele vrees die u in dit opzicht zou koesteren ten opzichte van Venezuela. Zowel bij de DVZ (Dienst Vreemdelingenzaken) als bij het CGVS haalt u nergens een dergelijke vrees aan. U verklaart bovendien zelf dat u bij de DVZ alle redenen kon aanhalen die verband houden met het feit dat u een verzoek om internationale bescherming indiende (CGVS, p. 3), en stelt ook op het einde van uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS dat u alle motieven in dit verband kon aanhalen (CGVS, p. 23). Het loutere feit dat uw advocaat hier achteraf per mail naar verwijst en artikels neerlegt die zich beperken tot een weergave van de algemene situatie, is dan ook allerminst afdoende om ervan uit te kunnen gaan dat u op deze basis een persoonlijke vrees koestert die zou kunnen leiden tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus in uw hoofde.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

*Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term “reëel risico” dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip **reëel risico** wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. X).*

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, Fatgan Katani e.a. v. Duitsland, 31 mei 2001 en EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de

bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, Y. v. Rusland, 4 december 2008, § 79; EHRM, Saadi v. Italië, 28 februari 2008, § 131; EHRM, N. v. Finland, 26 juli 2005, § 167; EHRM, Mamatkulov and Askarov v. Turkije, 4 februari 2005, § 73; EHRM, Müslim v. Turkije, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precare omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft, merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie **ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard** die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan evenwel niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. U verklaart namelijk dat de situatie van uw familie in dit opzicht nog steeds normaal genoemd kon worden en dat jullie geen economische problemen hadden (CGVS, p. 6).

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl> en **COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_2

0190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de Colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld, heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in Venezuela zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat dat er actueel in Venezuela sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De overige documenten die u voorlegt, kunnen de beoordeling van het CGVS niet ombuigen. Uw paspoort, identiteitskaart, geboorteakte en de informatie over uw reis van Venezuela naar België, kunnen enkel uw verklaringen over uw identiteit, herkomst en reisweg ondersteunen. Deze elementen staan hier niet ter discussie. De brief die u voorlegt in verband met uw lidmaatschap bij Primero Justicia uit zich over uw lidmaatschap bij deze partij. Hierover moet ten eerste benadrukt worden dat het CGVS niet zozeer betwijfelt dat u lid was van bovenstaande partij, maar argumenteert dat u slechts in beperkte mate politiek actief was en dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw verklaringen over de incidenten die u hieraan verbindt, waardoor niet aangenomen kan worden dat er hierdoor in uw hoofde sprake kan zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in Venezuela. Daarenboven heeft deze brief een gesolliciteerd karakter, zo blijkt uit het gegeven dat hij vlak voor uw vertrek uit Venezuela is opgesteld. Hierdoor wordt de bewijswaarde van dit document aangetast. Nog legt u foto's neer van manifestaties waaraan u deelnam in uw regio. Ook hierover moet gesteld worden dat het CGVS niet betwist dat u deelnam aan bepaalde manifestaties, maar wel argumenteert dat hieruit geen nood aan internationale bescherming kan afgeleid worden. Uw advocaat legde na uw persoonlijk onderhoud nog artikels neer over de situatie van de LGBT-gemeenschap in Venezuela. Het CGVS betwist hier niet dat u homoseksueel bent. Hierboven werd reeds aangegeven dat het loutere gegeven homoseksueel te zijn, op basis van de informatie waarover het CGVS beschikt, niet voldoende is om aan te nemen dat u het risico zou lopen om het slachtoffer te worden van vervolging of een reëel risico zou lopen op ernstige schade in Venezuela. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk. U blijft wat dat betreft in gebreke. Ook artikels over de algemene situatie van de LGBT-gemeenschap, kunnen om dezelfde reden niets veranderen aan de beoordeling van het CGVS. Uw diploma, studentenkaarten, puntenlijst van de universiteit en tewerkstellingsattesten uit Venezuela, en het document over uw belastingen kunnen enkel uw verklaringen over uw studies, jobs en fiscale gegevens ondersteunen. Hieraan wordt niet getwijfeld door het CGVS. De identiteitskaart van uw vader en zijn advocatenkaart spreken zich enkel uit over de identiteit van uw vader en zijn job als advocaat. Ook deze elementen worden niet in vraag gesteld door het CGVS.

De informatie waarop het CGVS zich beroept, is toegevoegd aan uw administratieve dossier.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 48/3 t.e.m. 48/4 en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ('Vreemdelingenwet'), artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen ('Vluchtelingenconventie'), de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Zij ontwikkelt het middel als volgt.

Met betrekking tot de vervolging van mensen met een lesbische geaardheid stelt verzoekster vooreerst dat verwerende partij haar geaardheid niet in vraag stelt. Zij meent dat waar verwerende partij stelt dat verzoekster haar vrees *in concreto* moet kunnen aantonen, verwerende partij ook moet onderzoeken wat het risico zal zijn bij een terugkeer. Zij wijst er op dat reeds ondergane vervolging of ernstige schade een aanwijzing kan zijn en de bewijslast omkeert, maar dat dit geen noodzakelijke voorwaarde is. In dit kader citeert zij J.C. Hathaway, *The law of Refugee Status*, Buttersworth, Toronto-Vancouver, 1991, p. 65: *"The concept of well-founded fear is rather inherently objective, and was intended to restrict the scope of protection to persons who can demonstrate a present, or prospective risk of persecution, irrespective of the extent or nature of mistreatment; if any, that they have suffered in the past"*. Verder citeert zij paragraaf 58 van het arrest *N. t. Zweden* van het EHRM van 20 juli met betrekking tot de erkenning als vluchteling op basis van een objectief risico en stelt dat het UNHCR van mening is dat in bepaalde omstandigheden de objectieve omstandigheden voldoende zijn om over te gaan tot een erkenning: *"While fear is a subjective emotion, for purposes of refugee status determination, it must be well-founded; that is, it must have an objective basis. There are varying degrees to which each of these two elements may be important in any individual case. In cases where there is a failure to express subjective fear, objectively the circumstances may well justify recognition, in that anyone in such circumstances would run such an obvious risk that the absence of fear would be immaterial."* (stuk 4)". Zij wijst er vervolgens op dat verzoekster in het verleden altijd zeer diskreet is gebleven over haar seksuele geaardheden dit in haar land van herkomst nooit openlijk heeft beleefd en dat op basis van het arrest *X, Y en Z tegen Nederland* van het Hof van Justitie niet van haar kan worden verlangd dat zij haar geaardheid verborgen zal houden bij terugkeer, zoals zij dat in het verleden wel heeft gedaan. Er moet volgens haar beoordeeld worden welk risico zij loopt bij terugkeer naar Venezuela wanneer zij zich expliciet zal outen als lesbisch. Daarbij moet uitgegaan worden van een realistisch beeld van de situatie van LGBT's in Venezuela in tegenstelling tot het al te rooskleurig beeld dat wordt geschetst in de bestreden beslissing. Zij voert aan dat er een grote discrepantie is tussen wet en realiteit en dat in de praktijk LGBT's, ondanks gunstige wettelijke maatregelen, nog steeds een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van geweld en dat er ernstige discriminatie heerst. In de bestreden beslissing wordt volgens haar het structureel en alomtegenwoordig karakter van de discriminatie en het geweld onvoldoende in acht genomen en zij citeert daarbij stuk 6. Vervolgens stelt zij dat uit het rapport gepubliceerd door LGBTI Network of Venezuela van mei 2015 (stuk 7) blijkt dat het huidig klachtenmechanisme in werkelijkheid nog niet betekent dat de autoriteiten bescherming bieden en dat ondanks de wettelijke initiatieven die door verwerende partij vermeld worden er nog steeds een gebrek aan bescherming en een grote mate van straffeloosheid bestaat. Zij citeert vervolgens het rapport van Red LGBTI Venezuela van 2016 (stuk 8). Zij doet gelden dat verwerende partij een selectieve lezing hanteert van de beschikbare objectieve rapporten, in strijd met de verplichting van een deugdelijk en objectief onderzoek op grond van nauwkeurige informatie zoals voorgeschreven door artikel 10 van de Asielprocedurerichtlijn. Zij stelt dat ook uit andere objectieve landeninformatie blijkt dat LGBTI's in Venezuela een verhoogd risico lopen om slachtoffer te worden van geweld en discriminatie en wijst in dit verband op rapporten van Freedom House van 2 februari 2018, United States Departement of State van 2018 en United Kingdom Foreign and Commonwealth Office van 2017. Zij stelt dat verwerende partij minstens een onderzoek had moeten doen naar de groepsvervolging van LGBTI's in Venezuela op basis van volledige en waarheidsgetrouwe informatie.

Met betrekking tot de nood aan internationale bescherming en de achteruitgang van de veiligheidssituatie wijst verzoekster er op dat in maart 2018 het UNHCR de Guidance note on the outflow of Venezuelans publiceerde waarin UNHCR stelt dat er in hoofde van elke Venezolaanse burger sprake is van een weerlegbaar vermoeden van behoefte tot internationale bescherming en dat in een arrest van 15 januari 2019 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV), met verwijzing naar onder meer deze Guidance note stelde dat de veiligheidssituatie in Venezuela volatiel is.

UNHCR publiceerde in mei 2019 een update van deze richtlijnen en geeft aan dat de veiligheids- en humanitaire situatie in Venezuela verslechterd is en meent dat, weliswaar opnieuw op basis van de Cartagena Declaration, dat de meerderheid van de Venezolanen nood heeft aan internationale bescherming. Verzoekster merkt op dat UNHCR zijn boodschap verscherpt heeft in 2019 daar het nu stelt dat de meerderheid van de Venezolanen effectief internationale bescherming nodig heeft en dat UNHCR zich uitspreekt tegen gedwongen terugkeer van Venezolaanse staatsburgers. Zij stelt dat verwerende partij erkent dat na de poging tot staatsgreep van 30 april 2019 de repressie van het Maduro-regime toenam, dat de meest recente bronnen waarop verwerende partij haar beslissing baseert, dateren van juli 2019 en dat zij daaruit gebrekkige conclusies trekt.

Wat betreft de vervolging van deelnemers aan betogingen en vermeende opposanten, waaronder vrouwen, werpt verzoekster op dat verwerende partij in de bestreden beslissing de situatie in Venezuela lijkt te onderschatten en citeert paragrafen 41 t.e.m. 52 van het rapport *'Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela'* van de United Nations High Commissioner for Human Rights (zie administratief dossier). Zij besluit daaruit dat de problemen een stuk grootschaliger en intensiever zijn dan verwerende partij het voorstelt en dat vrouwen net een hoger risico lopen; onder meer op seksueel geweld. Zij stelt verder dat *"Verwerende partij vermeldt de passage 'jonge mannen afkomstig uit arme buurten, wiens deelname aan straatprotesten zichtbaar was', afkomstig van Amnesty International, Hunger for justice, crimes against humanity in Venezuela, maar die passage gaat uitsluitend over buitengerechterlijke executies door de overheid. Het klopt dat daar inderdaad meer mannen dan vrouwen slachtoffer van geworden zijn. Maar dat zegt niets over alle andere vormen van repressie en vervolging. Het zegt eigenlijk ook weinig over het risico dat vrouwen lopen op buitengerechterlijke executie, gezien men daarvoor zou moeten nagaan wat de man-vrouw verdeling is van de mensen die het risico lopen op buitengerechterlijke executie, en daarna wat het percentage vrouwen is dat slachtoffer werd in functie van die verdeling. Uit rapport van de United Nations High Commissioner for Human Rights blijkt duidelijk dat vrouwen eveneens slachtoffer worden van arbitraire detentie, foltering en vernederende behandeling omwille van deelname aan protesten en dat de veiligheidsdiensten zich ook schuldig make aan gendergerelateerd geweld en andere mensenrechtenschendingen specifiek ten opzichte van vrouwen"*.

Vervolgens betoogt verzoekster dat de bestreden beslissing de politieke activiteiten van verzoekster niet in vraag stelt en verwijst naar pagina's 11 en 12 van de notities persoonlijk onderhoud CGVS ter staving van haar stelling dat zij tijdens het persoonlijk onderhoud heel wat informatie gaf over de partij Primero Justicia en dat het geen probleem was om op alle vragen van verwerende partij te antwoorden. Zij stelt dat verwerende partij het risico profiel van verzoekster onderschat. Zij stelt dat zij heeft verklaard tussen 2014 en haar vertrek aan talloze demonstraties te hebben deelgenomen en dat dit op zich een groot risico op vervolging inhoudt. Zij wijst er op dat honderden doden zijn gevallen tijdens betogingen en dat veiligheidsdiensten illegale huiszoekingen uitvoeren bij betogers, waarvan ook verzoekster het slachtoffer werd op 29 september 2018 en citeert par. 40 en 41 van het hoger geciteerde OHCHR rapport en de COI Focus, *addendum* van 1 juli 2019. Zij besluit dat op basis van haar deelname aan erg veel betogingen en op basis van het feit dat ze als dusdanig ook identificeerbaar is, ze een groot risico op vervolging loopt. Volgens verzoekster heeft verwerende partij tegelijk een te optimistische inschatting van haar risicoprofiel en wijst er op dat *"Naast het deelnemen aan betogingen, maakte ze deel uit van de logistieke ploeg van de oppositiepartij Primero Justicia. De taken van verzoekster bestonden onder meer uit het organiseren van activiteiten, het voorzien van transport en het voorzien van materiaal en zoals pancartes en spandoeken."* Zij herinnert aan het standpunt van UNHCR en stelt dat dus zeker iemand met het profiel van verzoekster in aanmerking komt voor internationale bescherming.

Wat tenslotte het prospectief karakter van de vrees voor vervolging betreft dient volgens verzoekster het risico op vervolging naar de toekomst ingeschat te worden. Zij wijst er op dat direct na de betoging in januari 2019 de repressie t.o.v. studenten die deelnamen aan de manifestaties grootschalig was en dat verwerende partij over het hoofd ziet dat de veiligheidssituatie sinds verzoeksters vertrek geëscaleerd is in Venezuela en verwijst naar COI Focus *'Venezuela. Situation sécuritaire'* van 4 april 2019 en de COI Focus *'Venezuela. Veiligheidssituatie (addendum)'* van 1 juli 2019 en naar een rapport van BCHV van 2014 waarin gewezen wordt op het feit dat de vrees voor vervolging op een prospectieve manier moet beoordeeld worden, los van eventuele persoonlijke vervolging in het verleden. Zij stelt voorts dat verwerende partij uit het oog verliest dat verzoekster bij terugkeer naar Venezuela mogelijks gescreend en ondervraagd zal worden over haar activiteiten, de redenen waarom en de wijze waarop ze Venezuela verlaten heeft en terugkeert: *"In correspondence with the Research Directorate, the coordinator of the international research team "Voice of the Venezuelan Diaspora" (La voz de la diáspora venezolana), whose research focuses on the Venezuelan diaspora [1], explained that failed refugee claimants who return to Venezuela may face, among other things, the following consequences: not*

being able to find employment, having their passport cancelled or being imprisoned [translation] "without a regular trial, since the judicial system is subordinate to the executive power" (La voz de la diaspora venezolana 19 Dec. 2017). According to the same source, a person who opposes the government [translation] "runs the risk of being imprisoned and even disappearing" (La voz de la diaspora venezolana 19 Dec. 2017)." (stuk 5). Zij stelt dat dit rapport aangeeft dat personen die in het verleden als opposant werden beschouwd of waarvan vermoed wordt dat ze gekant zijn tegen het Venezolaanse regime, in de problemen kunnen komen bij een terugkeer en dat uit volgende elementen het regime het vermoeden kan afleiden dat verzoekster gekant is en stelt dat verwerende partij daarbij zelf aangeeft dat een vermoeden kan volstaan om in de problemen te komen. "Verzoekster is een advocate met een lesbische geaardheid, actief als lid bij oppositiepartij Primero Jusitia, die deelnam aan talrijke protesten, én ze komt terug als afgewezen asielzoekster uit het buitenland. Er dient hierbij opnieuw benadrukt te worden dat volgens UNHCR de meeste inwoners van Venezuela in aanmerking komen voor internationale bescherming, dus zeker iemand met het profiel van verzoekster. Omwille van deze elementen, die samen bekeken dienen te worden, loopt verzoekster een gegrond risico om bij een screening bij terugkeer naar Venezuela beschouwd te worden als iemand die gekant is tegen het regime. Belangrijk daarbij is dat voor het regime een vermoeden volstaat, en er dus geen waterdichte bewijzen voorhanden dienen te zijn. In casu zijn er meer dan genoeg elementen om dit vermoeden te creëren bij het Venezolaanse regime, zo ze dit nog niet zouden hebben. Verwerende partij ging dan ook onzorgvuldig te werk wanneer ze meent dat verzoekster geen risicoprofiel heeft".

Zij besluit haar betoog als volgt: "Op basis van de in de bestreden beslissing geformuleerde bedenkingen kan men niet besluiten dat verzoekster haar gegronde vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt. Rekening houdend met de concrete invulling van de bewijslast in asielzaken en onder de in casu vervulde voorwaarde van mogelijke, coherente verklaringen die niet tegenstrijdig zijn met algemeen gekende feiten, had tegenpartij verzoekster het voordeel van de twijfel kunnen en moeten toekennen. Door dit alles niet te doen, schendt tegenpartij dan ook het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel. Verder blijkt uit het voorgaande ook dat tegenpartij een schending beging van de algemene motiveringsplicht, als beginsel van behoorlijk bestuur, en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, doordat tegenpartij niet over afdoende elementen beschikte om haar negatieve beslissing in deze asielzaak te schragen. Tot slot heeft verzoekster in het kader van de haar asielprocedure haar volledige medewerking verleend aan de asielinstanties door alle feiten waarover zij kennis heeft te vermelden. Verzoeksters' verklaringen zijn coherent, geloofwaardig en in overeenstemming met algemeen gekende gegevens. Door haar het statuut van vluchteling of op zijn minst de subsidiaire beschermingsstatus niet toe te kennen, schendt verwerende partij bijgevolg artikel 1 van de Vluchtelingenconventie en artikelen 48/3 t.e.m. 48/4 en 62 van de Wet van 15 december 1980".

Verzoekster vraagt in hoofddorde de bestreden beslissing te hervormen en haar te erkennen als vluchteling, zo zij niet aanmerking komt voor het statuut van vluchteling, haar de subsidiaire bescherming toe te kennen en in ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen, indien de Raad van oordeel zou zijn dat bijkomend onderzoek nodig is om te kunnen oordelen over het statuut van vluchteling.

2.2. Stukken en nieuwe elementen

2.2.1. Verzoekster voegt volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

1. Bestreden beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 24 januari 2020;
2. UNHCR, Guidance note on international protection considerations for Venezuelans - Update I, mei 2019, <https://www.refworld.org/docid/5cd1950f4.html>;
3. Attest BJB;
4. UNHCR, Interpreting Article 1 of the 1951 Convention Relating to the Status of Refugees, april 2001, § 11, <http://www.refworld.org/docid/3b20a3914.html>. p.3-4;
5. Canada: Immigration and Refugee Board of Canada, Venezuela: Treatment by the authorities and pro-government groups of failed refugee claimants who return to the country (2016-December 2017), 5 January 2018, <https://www.refworld.org/docid/5ad5ddcd4.html>;
6. University of Toronto, "Venezuela, Country report for use in Canadian refugee claims based on persecution on the basis of sexual orientation or gender identity", juni 2015, te consulteren op [https://ihrp.law.utoronto.ca/utfl/file/cou nt/media/Venezuela%20Report-%20Final.pdf](https://ihrp.law.utoronto.ca/utfl/file/cou%20nt/media/Venezuela%20Report-%20Final.pdf);

7. LGBTI Network of Venezuela, "*Human Rights Situation of Lesbian, Gays, Bisexual, Trans and Intersex persons in Venezuela*", mei 2015, te consulteren op https://www.ecoi.net/en/file/local/1269735/1930_1437123975_int-ccpr-css-ven-20596-e.pdf;
8. Red LGBTI Venezuela, "*A summary on Lesbian, Gay, Bisexual Trans and Intersex (LGBTI) human rights issues in Venezuela and recommendations by Red LGBTI de Venezuela and Union Afirmativa de Venezuela*", 2016, te consulteren op https://ilqa.org/downloads/SUMMARY_VENEZUELA.pdf;
9. Freedom House, "*Freedom in the World 2018 - Venezuela* ", 2 februari 2018, te consulteren op <https://www.refworld.org/cqibin/texis/vtx/rwmain?page=search&docid5a784f3b26&skip=0&querv=LGBT&coi=VEN&searchin=fulltext&sort=date>;
10. United States Department of State , "*Country Report on Human Rights Practices for 2018, Venezuela*", te consulteren op <https://www.state.gov/wpcontent/uploads/2019/03/VENEZUELA-2018.pdf>;
11. United Kingdom: Foreign and Commonwealth Office, "*Human Rights and Democracy Report 2017 - Venezuela*" te consulteren op <https://www.refworld.org/cqibin/texis/vtx/rwmain?page=search&docid=5b91099dfb&skip=0&iuerv=LGBT&coi=VEN&searchin=fulltext&sort=date>.

2.2.2. Verwerende partij legt een nota dd. 10 maart 2020 neer waarin de door verzoekster ingeroepen middelen worden onderzocht en waaraan de "*COI Focus Venezuela. Le retour des ressortissants vénézuéliens* » van 10 januari 2019 en « *COI Focus Venezuela. Terugkeer van Venezolanen met politieke activiteiten in België* » van 8 november 2019 worden toegevoegd.

2.3. Het juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.3.1. De bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft inzake beslissingen van de commissaris-generaal de volheid van bevoegdheid. Het geschil wordt in zijn geheel met alle juridische en feitelijke vragen aanhangig gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop. Hij dient niet op elk argument aangevoerd door de partijen in te gaan.

De Raad is als enige rechtscollège bevoegd om kennis te nemen van de beroepen tegen de commissaris-generaal. In overeenstemming met de verplichting van EU lidstaten om te voorzien in een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie zoals voorzien in artikel 46 van Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna *Asielprocedurerichtlijn*), is de Raad gehouden, in geval van een beroep ingediend op basis van artikel 39/2 § 1 van de Vreemdelingenwet, een volledig en *ex nunc* onderzoek te voeren conform artikel 46 § 3 van de *Asielprocedurerichtlijn*.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een gemotiveerd arrest te vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoekster om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. De bewijslast en de samenwerkingsplicht

Krachtens artikel 48/6 § 1 van de Vreemdelingenwet rust op de verzoekster om internationale bescherming de verplichting om alle nodige elementen ter staving van haar verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek belaste instanties hebben, krachtens diezelfde bepaling, tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoekster te beoordelen. Deze bepaling is de omzetting van de samenwerkingsplicht tussen de asielinstanties en verzoekers om internationale bescherming zoals vastgelegd in artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van

onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna “Kwalificatierichtlijn”) en artikel 13, lid 1 van de Asielprocedure richtlijn.

In de zaak *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General* heeft het Hof van Justitie een voor de EU Lidstaten bindende interpretatie gegeven van artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, waarvan de formulering identiek is aan artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn. Het Hof onderscheidt in de door dit artikel omschreven beoordeling van de feiten en omstandigheden van het verzoek om internationale bescherming twee fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden van de Kwalificatierichtlijn voor de toekenning van internationale bescherming. Volgens artikel 4, lid 1, van die richtlijn dient normalerwijs de verzoekster alle elementen tot staving van haar verzoek in te dienen, wat volgens het Hof niet wegneemt dat de betrokken lidstaat voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoekster dient samen te werken. Daaruit volgt dat deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus inhoudt dat, *“indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkerwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker”* (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punt 66).

De samenwerkingsplicht zoals neergelegd in artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn heeft dus alleen betrekking op de eerste fase, *i.e.* de vaststelling van de feiten en omstandigheden die als bewijselementen tot staving van het asielverzoek kunnen dienen. De tweede fase van de beoordeling van de feiten en omstandigheden, met name het onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming en de juridische kwalificatie van de in de eerste fase vastgestelde feiten en bewijselementen in het licht van de beschermingsgronden in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties. De samenwerkingsplicht heeft dus geen betrekking op deze tweede fase van de beoordeling van feiten en omstandigheden (HvJ, *MM*, punten 63-65, 67-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een verzoek om internationale bescherming ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet dan evenwel gaan over die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoekster bepaalde aspecten van haar verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.4. Onderzoek van de vluchtelingenstatus

2.4.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

2.4.2. Na grondige analyse van het administratief dossier, de bestreden beslissing, het verzoekschrift en de verklaringen van partijen ter terechtzitting, stelt de Raad het volgende vast met betrekking tot verzoeksters vluchtmotieven.

Verzoeksters verzoek om internationale bescherming is enerzijds gebaseerd op haar vrees voor vervolging door het Venezolaanse regime omwille van haar politiek activisme en anderzijds de vervolging die zij vreest omwille van haar lesbische geaardheid. Uit het administratief dossier blijkt dat ook verzoeksters zus en broer in België een verzoek om internationale bescherming indienden en dat beide verzoeken door de commissaris-generaal eveneens werden afgewezen. Daar waar het verzoek van verzoeksters broer gebaseerd was enerzijds op het feit dat hij in de gevangenis werd mishandeld nadat hij werd opgepakt door de Venezolaanse autoriteiten toen hij in de buurt van een manifestatie aan de Universiteit was en anderzijds zijn seksuele geaardheid, berust het verzoek van verzoeksters zus op gelijkaardige feiten als deze die worden ingeroepen door verzoekster.

2.4.2.1. De Raad stelt met verzoekster vast dat in de bestreden beslissing de politieke activiteiten van verzoekster, haar lidmaatschap van Primero Justicia en haar deelname aan manifestaties niet betwist. Verzoekster legt ook een attest voor van de partij Primero Justicia waarin bevestigd wordt dat zij actief lid is van de partij en haar medewerking verleent vanuit de jongerenafdeling *“Justicia Juvenil”*. Verzoekster geeft ook gedetailleerde antwoorden op specifieke vragen over de ontstaansgeschiedenis, oprichters, ideologie en volksvertegenwoordigers van de partij in het parlement die strookt met de landeninformatie opgenomen in het administratief dossier. Verzoeksters politieke engagement en activiteiten voor de oppositiepartij Primero Justicia is hierdoor komen vast te staan en de Raad ziet geen reden om deze in twijfel te trekken.

2.4.2.2. Uit de bestreden beslissing blijkt dan ook dat niet zozeer verzoeksters politieke engagement in twijfel wordt getrokken maar dat volgens de commissaris-generaal verzoekster geen vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk maakt. Enerzijds neemt de commissaris-generaal het standpunt in dat haar politiek profiel en activiteiten te low profile waren om een gegronde vrees voor vervolging omwille van haar politieke overtuiging aannemelijk te maken. Anderzijds wordt in de bestreden beslissing geen geloof gehecht aan haar verklaringen met betrekking tot drie incidenten waarvan zij beweert dat zij en haar familie het slachtoffer werden omwille van haar politieke activiteiten (en die van haar zus en vader).

De Raad stelt vast dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot haar verklaringen inzake het incident van 25 juli 2018 met een lid van de Guardia Nacional; de diefstal van de auto van haar vader; de inval in haar ouderlijk huis op 29 september 2018; het feit dat zij na dit incident verderging met haar politieke activiteiten; het feit dat haar vader sinds de inval in hun huis geen incidenten meer meemaakte en momenteel nog in Venezuela verblijft; de dood van haar oom in juli 2019 en het feit dat zij nog in het vizier van de Venezolaanse autoriteiten zou kunnen komen omwille van de politiek getinte tweets die zij postte zoals hierboven weergegeven volledig ongemoeid laat in het verzoekschrift. De Raad stelt vast dat deze motieven correct zijn en steun vinden in het administratief dossier en neemt deze motieven over in huidig arrest.

Voor zover de bestreden beslissing verwijst naar de verklaringen van de broer van verzoekster dat hun vader zich nooit negatief uitliet ten opzichte van de regering en dat niemand binnen zijn gezin politiek actief was, stelt de Raad vast dat uit notities van het eerste persoonlijk onderhoud van haar broer blijkt dat geen specifieke vragen werden gesteld met betrekking tot lidmaatschap van politieke partijen of deelname aan manifestaties en dat de broer van verzoekster vooral uitweidt over het verleden van verzoeksters vader als procureur bij de gemeente op de vraag of iemand van zijn familie politiek actief is (notities persoonlijk onderhoud CGVS I broer, p. 5). Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud van haar broer wordt evenwel uitdrukkelijk de vraag gesteld of haar vader politiek actief is en zich ooit in het openbaar uitsprak over het regime in Venezuela, waarop de broer van verzoekster in beide gevallen negatief antwoordt (notities persoonlijk onderhoud broer CGVS II, p. 6). Gevraagd of haar broer op de hoogte was van haar politieke activiteiten antwoordt zij positief maar specificeert dat *“hij vond het nooit leuk al die dingen was ook geen actief lid dus hij deed niets van lidmaatschap van een partij of manifestaties daar nam hij geen deel aan was altijd op de hoogte want hij studeerde op de universiteit”* (notities, p. 20). Geconfronteerd met de verklaring van haar broer dat niemand in zijn familie politiek actief was en gevraagd hoe dat komt, antwoordt verzoekster dat ze het niet weet (notities, p. 21). De Raad stelt vast dat in het verzoekschrift dit motief van de bestreden beslissing niet betwist wordt en dat verzoekster geen plausible verklaring geeft voor het feit dat haar broer verklaarde dat hun vader niet politiek actief is en zich nooit in het publiek uitsprak tegen het regime, terwijl verzoekster verklaarde dat haar vader politiek actief was in december 2017, kritiek uitte op sociale media en als voormalige rechter een bekend figuur is in Venezuela (notities persoonlijk onderhoud CGVS, p. 17).

Verzoekster beperkt haar kritiek op de bestreden beslissing, wat betreft verzoeksters politieke activiteiten, in wezen tot de vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoekster slechts in beperkte mate politiek actief was en geen leidinggevende functie opnam bij de partij en vooral low-profile activiteiten opnam bij de partij en dat zij niet tot de risicoprofielen behoort van personen die mogelijks gescreend worden en in de problemen kunnen komen na terugkeer. Zij betoogt in essentie dat een rapport geciteerd in een rapport van de Immigration and Refugee Board of Canada van 5 januari 2018 aangeeft dat personen waarvan vermoed wordt dat ze gekant zijn tegen het Venezolaanse regime in de problemen kunnen komen bij terugkeer.

Verzoekster benadrukt dat zij niet alleen heeft deelgenomen aan talloze demonstraties tussen februari 2014 en haar vertrek uit Venezuela, maar dat haar activistische profiel verder gaat dan dat en dat zij deel uitmaakt van de logistieke ploeg en dat zij onder meer activiteiten organiseerde alsook voor transport en spandoeken zorgde. Uit haar verklaringen blijkt dat de logistieke activiteiten voor de partij onder meer het organiseren van samenkomsten omvatte om de activiteiten te plannen en dat deze bijeenkomsten ook in haar huis plaatsvonden, maar dat de meeste privé-vergaderingen in het huis van de coordinatrice plaatsvonden (notities persoonlijk onderhoud CGVS, p. 13), dat de taken werden opgedragen door de coördinatrice A.E. en ook het uitdelen van brieven aan de Macdonalds omvatte. Verder verklaart verzoekster dat zij pamfletten en folders uitdeelde op het plaza monumental en de gemeenschap toesprak door de luidspreker (notities CGVS, p. 13). Op de vraag of zij zichtbaar was tijdens de marsen, antwoordt zij positief en haalt aan dat ze korte toespraken gaf en ook via twitter het regime bekritiseerde (notities, p. 14). Ter staving van dit laatste legt verzoekster een groot aantal kopieën van uitgeprinte tweets voor, waarin zij kritiek uit op het regime en de gewelddadige aanpak van de manifestaties door de autoriteiten (administratief dossier, documenten neergelegd door de asielzoeker, stuk, 3). Hoewel de bewijswaarde van dergelijke tweets relatief is, stelt de Raad vast dat zij stroken met verzoeksters politieke engagement, dat niet betwist wordt door het CGVS. Deze tweets en het feit dat verzoekster deze in het verleden stuurde worden als dusdanig niet in twijfel getrokken in de bestreden beslissing. Evenwel verklaarde verzoekster ook dat zij haar twitter account heeft afgesloten en is opgehouden tweets te plaatsen toen zij het land verliet op vraag van haar vader als voorzorgsmaatregel omdat dit haar familie aan nog meer gevaar zou blootstellen (notities, p. 9). Dat de autoriteiten op dat ogenblik screenshots zouden genomen hebben van haar tweets en op die manier ook vandaag nog dit tegen haar zouden kunnen gebruiken, lijkt onwaarschijnlijk, zeker nu zij nog meer dan vier maanden na de beweerdelijke inval in haar ouderlijk huis, dat zij ook verbindt aan haar tweets, in Venezuela verbleef zonder verder lastig gevallen te zijn.

De Raad stelt vooreerst vast dat in de door verzoeker neergelegde Guidance Note van het UNHCR weliswaar wordt opgeroepen om Venezolanen niet gedwongen terug te sturen maar niet om automatisch aan elke Venezolaan een vorm van internationale bescherming toe te kennen, en dat wat

de nood aan bescherming onder het Vluchtelingenverdrag betreft, de Guidance note verwijst naar een aantal profielen waarschijnlijk bescherming nodig hebben, *“afhankelijk van de individuele omstandigheden”* (eigen cursivering). Hieruit volgt, dat ook volgens de Guidance note, elk individueel geval op zijn merites moet worden beoordeeld, ook al beantwoordt de betrokkene aan een risicoprofiel. Verder stelt de Raad vast, dat voor zover de Guidance note stelt dat een meerderheid van de Venezolanen nood hebben aan internationale bescherming in de zin van de Cartagena Verklaring, dit in casu niet relevant is nu België de Cartagena Verklaring niet heeft ondertekend.

Verder blijkt uit de informatie in het administratief dossier dat de Venezolaanse autoriteiten sinds de beëindiging van de massademonstraties in juli 2017 meer doelgericht en selectiever te werk zijn gegaan en dat hierbij hoofdzakelijk personen geviséerd worden wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij. *“Human Rights Violations in the Bolivarian Republic of Venezuela: a downward spiral with no end in sight”* van juni 2018, opgesteld door OHCHR, spreekt in die zin van personen die een hoge functie bekleden binnen een oppositiepartij, verkozen vertegenwoordigers van oppositiepartijen, personen die in staat zijn om mensen te organiseren en te mobiliseren of die een centrale rol spelen bij de organisatie van activiteiten gericht tegen het regime, studentenleiders, professoren die openlijk uiting geven aan hun ongenoegen of deelnemen aan vreedzame protesten op het terrein van de universiteit, verdedigers van mensenrechten, personen werkzaam voor de media die betrokken zijn bij berichtgeving over demonstraties of die onderzoek doen naar corruptie, detentieomstandigheden, de gezondheidszorg of voedselvoorziening, leden van gewapende groeperingen waarvan vermoed wordt dat ze de oppositie steunen, etc (p. 33-38). Het recentere *“Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela”* van juli 2019, opgesteld door OHCHR, noemt als risicoprofielen in 2018-2019 vakbondsafgevaardigden, gezondheidswerkers, werknemers van universiteiten, mensenrechtenactivisten, aanhangers van de voormalige president Hugo Chávez, dissidente militairen en ambtenaren, werknemers van overheidsondernemingen, alsook vrouwelijke mensenrechtenactivisten, verpleegsters, leerkrachten en ambtenaren (p. 7-8). Amnesty International stelt dat er in januari 2019 *“targeted executions”* plaatsvonden *“based on the profile of the victims”*, zijnde *“young men who were critical of the government, or perceived as such by the authorities, from low-income areas and whose participation in the protests had been visible or whose criticisms had gone viral on social media”* (eigen vertaling: gerichte executies gebaseerd op het profiel van de slachtoffers, zijnde jonge mannen die kritisch waren voor de regering of als dusdanig gepercipieerd door de autoriteiten, van wijken of gebieden met een laag inkomen en waarvan de deelname in de protesten zichtbaar was of wiens kritiek viraal is gegaan op sociale media (*“Amnesty International (AI), Hunger for justice: Crimes against humanity in Venezuela”* van 14 mei 2019, p. 4-6, zoals geciteerd in *“COI Focus: Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)”* van 1 juli 2019).

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat er sinds 2014 op regelmatige basis massademonstraties plaatsvinden gericht tegen het regime, die afgewisseld worden met spontane betogingen waarbij hoofdzakelijk geprotesteerd wordt tegen de daling van de levensstandaard. Volgens de NGO *“Observatorio Venezolano de la Conflictividad Social”* (OVCS) vinden er de laatste jaren telkens een duizenden protesten plaats waarvan 9715 tussen 1 januari en 31 mei 2019 (zie OHCHR, Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela, 5 July 2019, p. 8). In 2019 zouden GNB (Guardia nacional bolivariana), de PNB (Policía nacional bolivariana), de FAES (La Fuerza de acciones especiales) en sommige staats- en gemeentelijke politiediensten tijdens bepaalde politieke protesten opzettelijk buitensporig geweld hebben gebruikt om angst te zaaien en verdere protesten te ontmoedigen. Ook de door de overheid bewapende *colectivos* gebruiken soms geweld tegen demonstranten, vaak in overleg met de veiligheidstroepen. In vele gevallen leidden deze acties zelfs tot doden en ernstig gewonden. De impact van de mislukte staatsgreep van 30 april 2019 wordt in de COI Focus *“Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)”* van 1 juli 2019 opgenomen. In juni 2019 wint Cedoca bij mensenrechtenactivist C.A.R. informatie in per e-mail over de impact van de mislukte staatsgreep van 30 april 2019 op de veiligheidssituatie in Venezuela. Deze geeft aan dat de situatie voor de burgerbevolking onveranderd slecht blijft. De hoofdstad Caracas en andere Venezolaanse steden blijven geteisterd worden door wijdverspreid crimineel en ander geweld en horen tot de gevaarlijkste steden ter wereld. Tegelijk wordt de repressie van tegenstanders van het Maduro-regime opgevoerd. *Colectivos* manifesteren zich nadrukkelijk in de steden en in de grensgebieden. Uit voorliggende informatie kan worden afgeleid dat de politieke en veiligheidssituatie in Venezuela verontrustend blijft. Echter, zoals uit het laatst toegevoegde rapport van OHCHR: *“Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela”* van 5 juli 2019 blijkt, worden nog steeds overal in het land betogingen gehouden en is de algehele situatie ongewijzigd. De Raad kan dan ook uit de informatie in het administratief dossier vaststellen dat Venezuela een economisch en sociaal ontredde maatschappij is en dat de politieke repressie aanhoudt, maar dat er nog geen sprake is van een systematische vervolging van personen

omwille van politieke redenen in die zin dat het louter deelnemen aan een betoging als lid of sympathisant van de oppositie onvermijdelijk zal leiden tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten. Waar verzoekster stelt dat verwerende partij hieruit gebrekkige conclusies trekt toont zij dit niet aan door de loutere stelling dat er in 2018, 2017 en 2019 duizenden betogingen waren, wat als dusdanig niet wordt betwist in de bestreden beslissingen, en dat het deelnemen aan betogingen op zich een groot risico inhoudt. Verder stelt de Raad vast dat het artikel van de Immigration and Refugee Board of Canada van 5 januari 2018 ook geciteerd wordt in de COI Focus: "*Venezuela. Le retour des ressortissants vénézuéliens*" van 10 januari 2019, toegevoegd aan de nota van verwerende partij en waarop deels de profielen werden gebaseerd die in geval van terugkeer mogelijks problemen zouden kunnen ondervinden en verzoekster niet aantoont dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Uit voorgaande vaststellingen blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij in de negatieve aandacht zal staan van de Venezolaanse autoriteiten. Ook waar verzoekster landeninformatie citeert die aangeeft dat veiligheidsdiensten illegale huiszoekingen uitvoerden tegen demonstranten, waarvan verzoekster volgens haar verklaringen ook het slachtoffer werd, volstaat dit niet om de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing dat haar vage verklaringen met betrekking tot de inval in hun woning de geloofwaardigheid van haar vluchtmotieven ondermijnen, te weerleggen.

Uit de landeninformatie aangereikt door partijen blijkt dat vooral opposanten met een meer uitgesproken profiel momenteel gevisieerd worden door de Venezolaanse autoriteiten, zodat de vraag die moet beantwoord worden is of verzoekster, ondanks het feit dat hierboven werd vastgesteld dat zij geen vrees voor vervolging omwille van de incidenten waarvan zij en haar familie het slachtoffer werd aantoont, een vrees voor vervolging aannemelijk maakt omwille van haar politieke profiel in geval van terugkeer naar Venezuela.

2.4.2.3. De Raad stelt vast, dat verzoekster zelf verklaart dat zij logistieke taken uitvoerde voor de partij en dus geen centrale rol speelde in de partij. Ook waar zij verklaart mensen te hebben aangespoord om deel te nemen aan protesten, blijkt uit het administratief dossier niet dat zij daarbij in de kijker liep of een zodanig belangrijke taak had dat zij door de autoriteiten beschouwd zou worden als een persoon die in staat is om mensen te organiseren en te mobiliseren of die een centrale rol speelt bij de organisatie van activiteiten gericht tegen het regime. Waar verzoekster verklaart dat zij zichtbaar was tijdens de marsen omdat zij op het podium toespraken gaf, stelt de Raad vast dat zij hier tijdens het persoonlijk onderhoud geen verdere toelichting over geeft, noch een aanduiding geeft van de frequentie waarmee dit gebeurde en in hoeverre zij daardoor in de kijker liep. In elk geval, blijkt hieruit niet, noch uit het geheel van haar verklaringen dat zij een prominente politieke figuur was of dat zij als een studentenleidster kan worden beschouwd.

Wat betreft de mogelijkheid dat verzoekster gescreend zou kunnen worden in geval van terugkeer, wat ook in de bestreden beslissing erkend wordt, en dat zij als advocate met een lesbische geaardheid, actief lid bij oppositiepartij Primero Justicia die deelnam aan talrijke protesten en als afgewezen asielzoekster vermoed zal worden gekant te zijn tegen het regime, stelt de Raad vast dat uit de landeninformatie door verwerende partij toegevoegd aan haar nota (COI Focus "*Venezuela. Le retour des ressortissants vénézuéliens*" van 10 januari 2019), inderdaad blijkt dat personen die in het verleden als opposant werden beschouwd of waarvan vermoed wordt dat ze gekant zijn tegen de Venezolaanse regering problemen kunnen ondervinden na terugkeer. Hierboven werd vastgesteld dat verzoekster weliswaar politiek actief was voor Primero Justicia en deelnam aan politieke manifestaties maar dat zij hierdoor niet in het vizier kwam van de Venezolaanse autoriteiten. Bovendien stelt de Raad vast dat volgens haar verklaringen, verzoekster sinds de beweerde inval in haar huis op 29 september 2018 niet meer zo actief deelnam aan de protesten maar meer op de achtergrond en verborgen (notities, p. 22) en dat zij vier of vijf maanden voor haar vertrek van San Felix naar Puerto Ordaz op ongeveer 25 minuten van San Felix verhuisde en daar geen problemen ondervond (notities, p. 5). Bovendien verklaart zij dat op de luchthaven bij haar vertrek uit Venezuela haar koffer werd geïnspecteerd door een jonge bewaker maar dit een soort verleiding was van de jongeman in kwestie en dat het controleren van haar paspoort door de migratiedienst nauwelijks twee minuten in beslag nam. Hieruit blijkt dat zij zonder problemen met gebruik van paspoort via de luchthaven Venezuela kon verlaten zodat ook hieruit niet blijkt dat zij in de bijzondere aandacht stond van de Venezolaanse autoriteiten toen zij Venezuela verliet.

Uit de landeninformatie blijkt verder dat in 2019 de veiligheidsdiensten buitensporig geweld gebruikten om verdere protesten te ontmoedigen en dat de situatie slecht blijft, maar kan niet afgeleid worden dat elke teruggekeerde afgewezen asielzoeker per definitie problemen ondervindt na terugkeer omwille van vermoede politieke activiteiten in het verleden.

Voor zover de Raad verzoekster kan bijtreden dat de vluchtelingendefinitie een inschatting vereist van een toekomstig risico, wijst hij er evenwel op dat daarbij rekening moet worden gehouden met alle omstandigheden van de zaak en de beschikbare landeninformatie en dat dit niet verhindert dat de afwezigheid van vervolging in het verleden een factor is die bij de beoordeling moet worden betrokken. Uit voorgaande vaststellingen blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij in de negatieve aandacht zal staan van de Venezolaanse autoriteiten. De door verzoekster bij het verzoekschrift gevoegde landeninformatie is niet van aard om het oordeel van de Raad om te buigen, nu dit hoofdzakelijk betrekking heeft op de situatie van LGBTI personen in Venezuela, wat hierna wordt besproken. Zoals hierboven reeds aangehaald, wordt het rapport van de Immigration and Refugee Board of Canada van 5 januari 2018 ook geciteerd in de COI Focus *“Venezuela. Le retour des ressortissants vénézuéliens”* van 10 januari 2019, toegevoegd aan de nota van verwerende partij en waarop deels de profielen werden gebaseerd die in geval van terugkeer mogelijks problemen zouden kunnen ondervinden. Verzoekster toont niet aan dat hieruit de verkeerde conclusies zijn getrokken door de commissaris-generaal.

Waar verzoekster er op wijst dat uit het door haar geciteerde OHCHR rapport blijkt dat vrouwen ook het slachtoffer worden van arbitraire detentie, foltering en vernederende behandeling en omwille van deelname aan protesten en gendergerelateerd geweld door de veiligheidsdiensten, stelt de Raad vast dat deze informatie de bovenstaande analyse niet kan ombuigen. Uit deze landeninformatie, waarnaar ook de bestreden beslissing verwijst, blijkt immers dat zowel mannen als vrouwen slachtoffer kunnen worden van buitensporig geweld. De loutere mogelijkheid van dergelijke behandeling volstaat evenwel niet om een gegronde vrees voor vervolging in hoofde van verzoekster aan te tonen, noch blijkt dat vrouwen in Venezuela als dusdanig als een bepaalde sociale groep in vluchtelingenrechtelijke zin kunnen beschouwd worden.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat redelijkerwijs kan aangenomen worden dat verzoekster in geval van terugkeer naar Venezuela niet in de negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten zal staan.

2.4.3. Tenslotte voert verzoekster een gegronde vrees voor vervolging aan in Venezuela omwille van haar lesbische geaardheid. Zij betoogt in essentie dat verwerende partij moet onderzoeken wat het risico zal zijn bij terugkeer; dat in de bestreden beslissing het structureel en alomtegenwoordig karakter van de discriminatie en het geweld onvoldoende in acht worden genomen en dat uit de door haar geciteerde landeninformatie blijkt dat LGBT's in Venezuela een verhoogd risico lopen om slachtoffer te worden van geweld en discriminatie.

De Raad stelt vast dat verzoekster noch in de vragenlijst CGVS noch tijdens het persoonlijk onderhoud door het CGVS gewag maakt van problemen die zij zou hebben ondervonden omwille van haar seksuele geaardheid. Weliswaar verwijst zij tijdens het persoonlijk onderhoud een aantal keren naar haar vriendin en ex-vriendin waarmee zij samenwoonde in Venezuela, maar verwijst verder op geen enkele manier naar problemen gelinkt aan haar geaardheid. Uit het administratief dossier blijkt verzoeksters advocate op 7 november 2019, hetzij drie weken na het persoonlijk onderhoud bij het CGVS, per email het CGVS informeert dat tijdens een consulatie met verzoekster *“informatie aan het licht is gekomen over haar lesbische geaardheid”* en dat dit nog niet ter sprake is gekomen in de asielpprocedure. In de email wordt niet verder toegelicht waaruit deze *“informatie over haar lesbisch geaardheid”* bestaat, maar worden wel twee internetlinks opgenomen naar rapporten met objectieve informatie over LGBT's in Venezuela. Ook in het verzoekschrift wordt niet uiteengezet op welke elementen of feiten die betrekking hebben op haar persoon en individuele omstandigheden verzoekster zich beroept om haar vrees voor vervolging of risico op ernstige schade omwille van haar lesbische geaardheid aan te tonen.

De Raad wijst er op dat het in eerste instantie aan verzoekster is om haar asielmotieven uiteen te zetten en de redenen waarom zij vervolging vrees in haar land van herkomst. De Raad stelt vast dat zij enkel refereert naar algemene rapporten over de situatie van LGBTI personen in Venezuela, zonder deze te betrekken op haar eigen ervaringen of individuele omstandigheden. De informatie aangebracht door verzoekster toont aan dat de situatie van LGBTI personen in Venezuela problematisch kan zijn, dat bescherming door de overheid tegen discriminatie en homofoob geweld vaak niet effectief is en dat LGBT personen in Venezuela wijdverspreide discriminatie ervaren en occasioneel geweld ondergaan. Dit ligt in de lijn van de informatie waarop de bestreden beslissing zich baseert met name de COI Focus *“Venezuela. Homoseksualiteit”* van 14 januari 2019. Dat verwerende partij een selectieve lezing van de beschikbare rapporten hanteert, zoals verzoekster beweert, kan niet worden bijgetreden.

De door verzoekster aangereikte landeninformatie toont ook niet aan dat elke homoseksueel in Venezuela, omwille van zijn of haar geaardheid, vervolgd wordt in Venezuela.

Wat betreft de door verzoekster neergelegde documenten, stelt de bestreden beslissing het volgende vast *“De overige documenten die u voorlegt, kunnen de beoordeling van het CGVS niet ombuigen. Uw paspoort, identiteitskaart, geboorteakte en de informatie over uw reis van Venezuela naar België, kunnen enkel uw verklaringen over uw identiteit, herkomst en reisweg ondersteunen. Deze elementen staan hier niet ter discussie. De brief die u voorlegt in verband met uw lidmaatschap bij Primero Justicia uit zich over uw lidmaatschap bij deze partij. Hierover moet ten eerste benadrukt worden dat het CGVS niet zozeer betwijfelt dat u lid was van bovenstaande partij, maar argumenteert dat u slechts in beperkte mate politiek actief was en dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw verklaringen over de incidenten die u hieraan verbindt, waardoor niet aangenomen kan worden dat er hierdoor in uw hoofde sprake kan zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in Venezuela. Daarenboven heeft deze brief een gesolliciteerd karakter, zo blijkt uit het gegeven dat hij vlak voor uw vertrek uit Venezuela is opgesteld. Hierdoor wordt de bewijswaarde van dit document aangetast. Nog legt u foto's neer van manifestaties waaraan u deelnam in uw regio. Ook hierover moet gesteld worden dat het CGVS niet betwist dat u deelnam aan bepaalde manifestaties, maar wel argumenteert dat hieruit geen nood aan internationale bescherming kan afgeleid worden. Uw advocaat legde na uw persoonlijk onderhoud nog artikels neer over de situatie van de LGBT-gemeenschap in Venezuela. Het CGVS betwist hier niet dat u homoseksueel bent. Hierboven werd reeds aangegeven dat het loutere gegeven homoseksueel te zijn, op basis van de informatie waarover het CGVS beschikt, niet voldoende is om aan te nemen dat u het risico zou lopen om het slachtoffer te worden van vervolging of een reëel risico zou lopen op ernstige schade in Venezuela. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk. U blijft wat dat betreft in gebreke. Ook artikels over de algemene situatie van de LGBT-gemeenschap, kunnen om dezelfde reden niets veranderen aan de beoordeling van het CGVS. Uw diploma, studentenkaarten, puntenlijst van de universiteit en tewerkstellingsattesten uit Venezuela, en het document over uw belastingen kunnen enkel uw verklaringen over uw studies, jobs en fiscale gegevens ondersteunen. Hieraan wordt niet getwijfeld door het CGVS. De identiteitskaart van uw vader en zijn advocatenkaart spreken zich enkel uit over de identiteit van uw vader en zijn job als advocaat. Ook deze elementen worden niet in vraag gesteld door het CGVS”*. De Raad stelt vast dat verzoekster deze motieven, die pertinent zijn en steun vinden in het administratief dossier niet betwist, en neemt deze motieven dan ook over in dit arrest.

Bovenstaande vaststellingen volstaan voor de Raad om te besluiten dat geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen in hoofde van verzoekster.

2.5. Onderzoek van de subsidiaire beschermingsstatus

2.5.1. Juridische basis

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit:

- a) doodstraf of executie; of,*
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,*
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”*

2.5.2. Beoordeling

2.5.2.1. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van de artikelen 2 (f) en 15 van de Kwalificatierichtlijn in Belgisch recht.

Uit dit artikel volgt dat de verzoekster, opdat zij kan genieten van de subsidiaire beschermingsstatus, moet aantonen dat zij bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het risico moet echt zijn, en dus werkelijk en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “*ernstige schade*” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

2.5.2.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoekster geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie aangebracht door het CGVS blijkt niet dat verzoekster dergelijk risico loopt in Venezuela.

2.5.2.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna ‘HvJ’) sprak zich als volgt uit over de draagwijdte van artikel 15, b) van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 (dat identiek is aan artikel 15, b) van de Richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt. Het HvJ oordeelde dat, “[h]et in artikel 3 EVRM verankerde grondrecht [...] deel uit[maakt] van de algemene beginselen van gemeenschapsrecht waarvan het Hof de naleving waarborgt” en dat “[d]e [...] termen “*foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker*”, betrekking hebben op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade” (HvJ, C-465/07, “*Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*”, arrest van 17 februari 2009 (GK), punt 32).

Het Hof vervolgt “[b]ovendien wordt bij de uitlegging van de draagwijdte van dit recht in de communautaire rechtsorde rekening gehouden met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Het is echter artikel 15, sub b, van de richtlijn dat in wezen overeenstemt met voormeld artikel 3. (*Ibid.*, punt 28).

Het HvJ stelt dat de ernstige schade bedoeld in artikel 15, sub b) van de Richtlijn 2011/95/EU “moet voortvloeien uit de gedragingen van derden” en dat “de betrokkene in zijn land van herkomst aan die behandelingen wordt onderworpen” door toedoen van de actoren bedoeld in artikel 6 van de Richtlijn 2011/95/EU, zoals omgezet in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet:

“a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in § 2 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade”.

“hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst” (punt 35).

De ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet zich bijgevolg voordoen in het land van herkomst van de verzoeker en het heeft volgens het Hof ook betrekking op “situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade” (HvJ, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, punt 32).

Voor zover verzoekster, wat betreft de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, zich steunt op dezelfde elementen als deze aan de basis liggen van haar vraag om als vluchteling te worden erkend, en stelt in de negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten te zullen staan in geval van terugkeer kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen in punt 2.4. van dit arrest en dat verzoekster geen profiel heeft dat beantwoordt aan de kenmerken zoals aangegeven in mensenrechtenrapporten geciteerd door het CGVS in de bestreden beslissing (OHCHR, “*Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela*” van juni 2018, Amnesty International, “*Hunger for justice: Crimes against humanity in Venezuela*” van 14 mei 2019, p. 4 - 6, zoals geciteerd in “*COI Focus: Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)*” van 1 juli 2019).

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt ook dat ernstige humanitaire of socio-economische omstandigheden die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van overheidsactoren of niet-overheidsactoren aanleiding kunnen geven tot het vaststellen van een schending van artikel 3 van het EVRM. De verzoekster moet daarbij aantonen dat haar persoonlijke socio-economische situatie dient bestempeld te worden als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Zoals het CGVS terecht opmerkt in de bestreden beslissing zijn socio-economische overwegingen in asielzaken slechts relevant wanneer de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van overheidsactoren of niet-overheidsactoren en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien. Daarbij vormen de eventuele kwetsbaarheid van de verzoekster voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van haar situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen (EHRM, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, arrest van 27 mei 2008, § 42; EHRM, *M.S.S. v. België en Griekenland*, nr. 30696/09, 21 januari 2011, § 254; EHRM, *Sufi en Elmi v. Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, arrest van 28 juni 2011, § 283; EHRM, *S.H.H. v. Verenigd Koninkrijk*, nr. 60367/10, arrest van 29 januari 2013, §§ 76 en 92).

De Raad stelt vast dat de teneur van de verschillende rapporten en toegevoegde COI in dezelfde lijn ligt. De Raad neemt met beide partijen aan dat de sociaal-economische situatie in het land is geïmplodeerd. De Raad betwist evenmin dat vele Venezolanen (deels) afhankelijk zijn van voedselbedelingen en dat de tekortkomingen in de publieke gezondheidszorg en andere voorzieningen vele inwoners bijzonder zwaar treffen. De hyperinflatie betekent uiteraard dat de financiële draagkracht van de Venezolanen enorm achteruit gegaan is zodat ze moeilijker kunnen voorzien in hun dagelijkse noden. Voedselimporten werden tijdelijk geschorst en blijven onvoldoende. Als gevolg hiervan vertrokken vele Venezolanen naar de buurlanden. Dergelijke tekorten in de basisbehoeften leiden dan ook tot een stilvallen, minstens vertraging, van de economische bedrijvigheid doorheen het land wat dan opnieuw een verarming meebrengt van een deel van de Venezolaanse bevolking.

Verzoekster toont evenwel niet aan dat zij een kwetsbare persoon is die in Venezuela in inhumane omstandigheden of extreme armoede leefde in het licht van de huidige economische crisis in het land, noch dat zij in geval van terugkeer naar Venezuela zich in dergelijke situatie zal bevinden. Zo verklaart zij dat zij rechten studeerde in Venezuela en aan de balie heeft gewerkt en in een kledingwinkel (notities, p. 10), dat haar vader in het verleden rechter was maar daarna advocaat en professor aan de universiteit, dat haar ouders afwisselend in het huis van haar oma en in dat van haar tante verblijven en dat zij in Puerto Ordaz bij haar vriendin woonde (notities, p. 5). Verder verklaarde zij dat haar familie niet rijk was maar wel nog aan levensmiddelen kon geraken.

Hieruit blijkt dat verzoekster, in geval van terugkeer naar Venezuela, een familiaal netwerk heeft waarop zij kan terugvallen en geschoold is en professionele ervaring heeft als advocate zodat kan worden aangenomen dat zij in staat zal zijn in haar elementaire levensbehoeften te voldoen. Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoon waaruit blijkt dat zij, buiten haar wil en persoonlijke keuzes om een reëel risico loopt om terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële behoefte en dus aan een onmenselijke of vernederende behandeling te worden onderworpen.

De Raad wijst er ten slotte nog op dat in de door verzoekster neergelegde Guidance Note van het UNHCR weliswaar wordt opgeroepen om Venezolanen niet gedwongen terug te sturen maar niet om automatisch aan elke Venezolaan een vorm van internationale bescherming toe te kennen en dat personen uit Venezuela kunnen in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming indien er substantiële gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in hun land van herkomst. De Raad benadrukt dat verzoekster *in concreto* dient aan te tonen dat zij in haar land van herkomst wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat verzoekster betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Zoals hierboven vastgesteld, toont verzoekster dit niet aan.

2.5.2.4. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een

“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”.

Het begrip internationaal of binnenlands gewapend conflict werd door het Hof van Justitie als volgt geïnterpreteerd in het arrest *Aboubacar Diakité t. Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*. Vooreerst wijst het Hof er op dat *“[D]e Uniewetgever uiteindelijk heeft besloten alleen vast te houden aan het geval van ernstige en individuele bedreigingen van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”* (HvJ, C- 285/12, *“Diakité t. Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen”* (GK), arrest van 30 januari 2014, punt 29).

Het Hof vervolgt: *“Voorts dient in herinnering te worden gebracht dat het bestaan van een binnenlands gewapend conflict slechts kan leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming, in de zin van artikel 15, sub c, van de richtlijn, teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen (zie in die zin arrest Elgafaji, reeds aangehaald, punt 43)”*. (ibid, punt 30). Het Hof besluit: *“Artikel 15, sub c, van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, moet in die zin worden uitgelegd dat een binnenlands gewapend conflict voor de toepassing van deze bepaling moet worden geacht te bestaan, wanneer de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden, waarbij het niet noodzakelijk is dat dit conflict kan worden aangemerkt als gewapend conflict dat geen internationaal karakter draagt, in de zin van het internationale humanitaire recht, en waarbij de intensiteit van de gewapende confrontaties, het organisatieniveau van de betrokken strijdkrachten of de duur van het conflict niet los van de beoordeling van de mate van het geweld dat zich op het betrokken grondgebied voordoet, worden beoordeeld”*.

De Raad stelt vast dat de diepe economische en politieke crisis in Venezuela veeleer het gevolg is van de activiteiten van de huidige en vorige Venezolaanse regeringen en het wanbeheer van de Venezolaanse economie. Zoals nog blijkt uit de COI Focus *“Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)”* van 1 juli 2019 beschikt de oppositie niet over een gewapende arm. De oppressie gaat uit van de staat zoals het leger, de staatsveiligheidsdiensten of nog groeperingen als de *“Colectivos chavistas”* en de megabandas, die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Het geweld tijdens betogingen en protesten wordt veroorzaakt door de buitensporige reactie van het leger, de politie, veiligheidsdiensten en andere gevestigde groepen. Voorts draagt niet enkel de mate van wetteloosheid in Venezuela bij tot het politiek geweld maar ook tot het criminele geweld. De Raad kan aannemen dat de druggerelateerde criminaliteit in sommige delen van het land bijzonder ernstig is (zie ook de COI Focus *“Venezuela: Situation Sécuritaire”* van 4 april 2019). Hoe dan ook kan er naar het oordeel van de Raad uit de informatie bij het administratief dossier en het verzoekschrift niet worden afgeleid dat thans in Venezuela een gewapend conflict heerst in de zin van artikel 48/4 § 2 c) van de Vreemdelingenwet en artikel 15c van de Kwalificatierichtlijn zoals geïnterpreteerd door het Hof van Justitie. Verzoekster toont dit ook niet aan.

2.6. Met betrekking tot de door verzoekster ingeroepen schending van de formele, uitdrukkelijke motiveringsplicht merkt de Raad het volgende op. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkenen een zodanig inzicht in de motieven van de beslissingen te verschaffen, dat zij in staat zijn te weten of het zin heeft zich tegen die beslissingen te verweren met de middelen die het recht hen verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip *“afdoende”* impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. *In casu* dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing zowel in rechte als in feite gemotiveerd is. Uit het betoog van de verzoekster blijkt dat zij de motieven van deze beslissingen kent en begrijpt.

Zij is er immers in geslaagd middelen aan te wenden die de deugdelijkheid van de opgegeven motieven betreffen. Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is dus bereikt. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

2.7. Wat betreft de door verzoekster aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt uit het administratief dossier dat verzoekster op het CGVS werd gehoord. Tijdens dit gehoor kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de verwerende partij zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoeksters land van herkomst en op alle dienstige stukken. Dat de verwerende partij niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Wat betreft de door verzoekster aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, herinnert de Raad er aan dat dit beginsel enkel dan geschonden is wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing. Na grondig onderzoek van de motieven van de bestreden beslissing en het rechtsplegingsdossier stelt de Raad vast dat de CGVS op pertinente gronden tot het besluit is gekomen dat verzoekster niet in aanmerking komt voor internationale bescherming. De Raad stelt geen schending van het redelijkheidsbeginsel vast.

2.8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien juli tweeduizend twintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET